

ПРОЛОГ

Я більше не любитиму тебе. Не дбатиму про тебе. Не хвилюватимусь через тебе. Мені більше немає до тебе діла.

Можливо, це видається тобі несподіванкою, але попри все, незважаючи на твою жорстокість, егоїзм і той біль, якого ти мені завдала, я все одно в певний спосіб піклувалася про тебе. Та цього вже не буде.

Нині ж візьми до відома, що ти мені більше не потрібна. Я не згадую з любов'ю дні раннього дитинства, тому я стираю ці спогади та все, що сталося згодом. Упродовж переважної частини прожитого разом часу я прагнула кращих стосунків, аніж ті, що у нас є, та зрештою зрозуміла, що така доля мені судилася як певна даність. Але тепер я відкриваю свої карти. Гру завершено.

Ти — лише людина, з якою я проживаю в одному будинку, й не більше за те. Ти означаєш для мене не більше, ніж віконниці, які приховують все, що у нас відбувається, підлогові дошки, якими я ходжу, або двері, що розділяють нас.

Я витратила значну частину свого життя, намагаючись збагнути твої хитрощі й страждаючи від твоїх вчинків, що ніби гострі ножі встромлялися в зарубцьовані рани. Я більше не жертвуватиму собою і своїми інтересами заради того, щоб ти була щаслива, оскільки ми стали в'язнями цього замкненого кола. Надто багато часу я змарнувала, прагнучи того, чого бажала для мене ти. Мені боляче згадувати, скільки можливостей я втратила, боячись ними скористатися, через тебе. Коли спливають в пам'яті ті нереалізовані можливості, хочеться доповзти навколішках до кінця саду,

згорнутися клубочком на горбику землі й чекати, доки кропива та плющ розростуться й поглинуть мене.

Лише зараз я усвідомлюю, на яке жалюгідне життя ти мене прирекла і наскільки відчайдушно потребувала мого товариства, аби не почуватися абсолютно самотньою. Впродовж нашого спільного життя я засвоїла один-єдиний урок. Усі мої вади — це твої вади. Ми — одне ціле. Коли я помру, твоє полум'я також згасне.

Наступного разу, коли ми опинимося поряд, я хочу, щоб одна із нас лежала нерухомо в ґрунті, одягнена в лахміття, яке геть не пасуватиме до мертвого зморщеного тіла.

Лише тоді ми зможемо відокремитись одна від одної й кожна стане собою. Лише тоді у мене з'явиться шанс віднайти спокій. Лише тоді я звільнюся від тебе.

І якщо моя душа злетить, присягаюся, що твоя — потоне, наче камінь, і її більше ніхто й ніколи не побачить.

РОЗДІЛ 1

МЕГГІ

Ніхто не уникає мого ока, займаючись своїми справами на вулиці, проте мене неможливо розгледіти звідси, з мого воронячого гнізда. Я знаю це напевно, тому що, мабуть, сотні разів махала своїм сусідам, а вони жодного разу не відповіли. За будь-яких умов я невидима для світу. Мене не існує, я неначе померла, я — примара.

Напевно, я справді схожа на примару, стоячи за цими віконницями, що притлумлюють світло, яке проникає в мою спальню, перетворюючи мене на тінь. Коли надворі не вмикають ліхтарі, кімнату огортають сутінки навіть у найясніші дні. Ось чому, спускаючись вниз, я щоразу примружую очі, допоки вони не звикнуть до денного світла. Коли віконниці тільки встановили, вони викликали у мене напад клаустрофобії, створивши бар'єр між мною і зовнішнім світом. Та я до них звикла. Зрештою, через деякий час я звикла до більшості речей і навчилася пристосовуватись.

Я називаю цю кімнату воронячим гніздом, оскільки вона нагадує оглядовий майданчик на найвищій із корабельних щогл. Моряки використовують його, аби споглядати простір на кілька миль вперед. У моєму ж полі зору — лише наш житловий масив.

Саме зараз я спостерігаю, як Барбара допомагає своїй мамі Елсі сісти на задне сидіння автомобіля. Барбара завжди знаходить час для мамі. Будь-які батьки пишались б такою донькою. Віднедавна Елсі пересувається за допомогою алюмінієвих прогулянок-

вих ходунків на коліщатах. Я пам'ятаю, як вона скаржилась на загострення артриту в колінних суглобах та кісточках і нарікала на те, що протизапальні засоби, які продаються без рецепта, більше не допомагають. Важко сказати, скільки разів я пропонувала їй проконсультуватися в лікаря Феллоуза. Одного разу я навіть запропонувала записати її на будь-який зручний день, скориставшись своїми зв'язками, як заступниця менеджера медичного закладу. Та Елсі виявилась вельми впертою. Вона вважає для себе надто обтяжливим, якщо звертатиметься до лікаря частіше, ніж раз на рік задля щеплення від грипу.

Цікаво, чи Елсі й досі згадує про мене? Чи замислювалася вона над тим, чому я раптом перестала приходити до неї на каву щочетверга по обіді? Ми зустрічалися точнісінько о пів на четверту й роками дотримувались цієї традиції. Я поверталася з роботи додому, брала з полиці власну баночку кави (Елсі завжди заварювала ту гіркучу каву із супермаркету, яку я терпіти не могла), і ми впродовж двох годин теревенили про те, як покращити світ, або пліткували про сусідів. Мені не вистачає тих балачок. Я неодноразово помічала, як Елсі дивиться на наш будинок, тож волю думати, що вона не забула про мене.

Машина Барбари виїжджає з двору й прямує вулицею, проминувши будинок номер сорок. Агентство з нерухомості втратило до нього інтерес. Із вікна спальні я можу розгледіти задню частину маєтку — і який же там нині свинарник! Якби попередній власник садиби, містер Стедман, знав, що сталося з його колись чудовим садом, він би перевернувся у домовині. Газон заріс, живопліт, за яким господар годинами ретельно доглядав, втратив форму й увесь сад був засмічений консервними банками та коробками із-під їжі на винос. Студенти ні до чого не відчували поваги.

Краще б його онук просто продав маєток. Чи, можливо, він не міг знайти покупця. Нікого не тішитиме перспектива жити в будинку, де мертве тіло попереднього мешканця пролежало впродовж кількох тижнів. Лише я помітила, що поштова скринька містера Стедмана переповнена газетами, а на вікнах його будинку багато днів не розсувалися штори. Я підняла б тривогу, та, звісно, мені це було не під силу.

На узбіччі біля телеграфного стовпа припаркувалась червона машина з вм'ятиною на передньому бампері. Це Луїза з будинку номер вісімнадцять, і коли вона виходить з машини, вже видно, як її живіт випирає під футболкою. Вона знову вагітна, і я рада за неї. Луїза вже була в цьому стані, та потім одного дня до її будинку приїхала машина швидкої допомоги, і наступного разу, коли я її побачила, вона вже не була вагітною. Її тіло повернулося до нормальної форми — так, ніби нічого їй не сталося. Я навіть уявити не можу, наскільки це важко — розповідати про таке іншим людям. Не думаю, що людина будь-коли зможе знову стати нормальною після такої втрати.

Цікаво, вона все ще працює касиркою на неповний робочий день? Давно я не бачила її в уніформі. Я знаю, що її чоловік і досі працює таксистом, оскільки фари його таксі часто залишають відбиток на моїй стелі, коли він повертається додому після нічної зміни. Іноді, якщо не можу заснути, я дивлюся на його тінь за кермом, коли він сидить в салоні машини з вимкнутим двигуном, а його обличчя ледве освітлено відблиском від приладової панелі. Я часто загадуюся над питанням: що заважає йому відразу зайти до будинку? Можливо, він уявляє інше життя, відмінне від того, що чекає на нього за дверима. Я можу це зрозуміти, бо й сама часто уявляю своє альтернативне життя. Але, як йдеться в одній старій пісні, ми не завжди можемо отримати те, що хочеться.